

katechetický **VĚSTNÍK**

č. 9

Školní rok 2005/06 – květen

Maria nad námi bdí

O Velikonocích jsme hleděli na Pannu Marii držící na klíně bezduché tělo syna. Na Pietu, symbol bolesti, kterou tak působivě ztvárnil Michelangelo. Dovedeme si představit utrpení matky, které před očima na kříži umírá její dítě, Boží Syn. Ještě stačil dát apoštolu Janovi pokyn, aby se o Pannu Marii postaral, a Jan ji pak vzal k sobě. Věříme, že se ten pokyn týká i nás, proto i my Pannu Marii vítáme a přijímáme, aby nám byla nablízku a v nesnadných záležitostech života nám pomáhala. Jan Bosko ji proto označil jako Pomocnici křesťanů. Ona nad námi bdí, abychom nezabloudili, neztratili směr cesty, která vede k Pánu Ježíši a je uskutečněním naší záchrany.

Při seslání Ducha Svatého byla Panna Maria uprostřed apoštolů, pak se už ztrácí, jako bychom ji neměli více spatřit. My ji ale máme před očima v našich kostelích a děkujeme jí za vše, co pro nás v dějinách spásy vykonala. Jedině jí patří titul Bohorodička. Věřící rodiče, kteří počítají s její pomocí, učí své děti Pannu Marii milovat, a začínou-li se o ně strachovat, volají Pannu Marii na pomoc a svěřují je do její ochrany. Není divu, že si podobným způsobem počínají i katechetky a katecheti, zvláště když mají pocit, že cesta k srdci mladých lidí je něčím zablokovaná. Lidé nemají tušení, jak velké krize se jim vyhnuly díky sepjatým rukám těch, kteří se za ně úpěnlivě k Panně Marii modlili.

Každý rok se jedinečná velikonoční doba nenápadně přehoupne do měsíce máje a naši radost to ještě prohloubí. I v nepatrných kapličkách, kde nelze slavit Eucharistii, se scházejí hloučky věrných, aby se při májové pobožnosti modlili litanie a opakovaně vyslovovali své Zdrávas. Matka Boží to slyší, je ráda se svými dětmi. Již před lety mi zdůrazňoval jeden moudrý, zkušený kněz: „Když vidím mladého člověka s prstýnkem, který má na obvodu deset zrníček, a on ten prstýnek nemá pro parádu, ale skutečně se modlí, vím, že je v nejlepších rukách, a už se o něj nebojím.“ Připojme k tomu otázku: Kdo je tak šikovný, že vzbudí v mladém člověku takovou touhu a spolu s modlitbou růžence jej předá do péče té, která tak ráda pomáhá Božím dětem a nejenom jim?

Váš + Karel Herbst

OBSAH čísla 8/2005-06

Téma:

Blahoslavení tvůrci pokoje

- **Vzděláváme se**
Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni ...
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Pokoj může přinášet pouze ten, kdo ho sám má
Starší školní věk
Kristův pokoj a pokoj světa
- **Příběhů není nikdy dost**
Svatý Václav – tvůrce pokoje; Dominik Savio
- **Okénko**
rodinné katecheze
Květen – měsíc P. Marie

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a prac. listy**
Blahoslavení tvůrci pokoje
Ze života Panny Marie
Poznej postavy SZ
Chcete být bibliionářem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**
12. neděle v mezidobí;
12. až 27. v mezidobí (B)
- **Minislovník**
křesťanských pojmů
Vyznání víry, Zázraky,
Žalm, Křest

VZDĚLÁVÁME SE**Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny (Mt 5,9)**

Také toto blahoslavenství má židovský nádech. V mudroslovných židovských spisech se totiž často nabádá k vytváření pokoje, přitom se myslí na pokoj v mezilidských vztazích. Co je však zvláštní – nikdy se spolu nevyskytují „vytvářet pokoj“ a příslibení „být nazváni syny Božími“.

Jak bylo naznačeno, řecký výraz *eirénoipoi* (podstatné jméno) se má správně překládat „tvůrci pokoje“, ne „pokojní“ (ani „pacifisté“). Myslí se na aktivní postoj, ne pouze na pasivní připravenost k pokoji. Slovesný ekvivalent nacházíme v *Př 10,10* („kdo napomíná s odvahou, vytváří pokoj“) a *Kol 1,20* („skrze krev jeho kříže zjedná /Bůh/ pokoj“). Podobné texty jako naše blahoslavenství jsou v *Jak 3,18* („ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj“); *Ž 34,14* („bohobojný/ vyhýbá se zlu a koná dobro, vyhledává pokoj a snaží se o něj“); *Mk 9,50* („mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji“).

Matoušovo blahoslavenství nespecifikuje „povahu mírové činnosti“, a proto by bylo chybné ji vymezit, ačkoli ve světle paralelních textů (se sociální dimenzí, tj. hovořících o mezilidských vztazích) by se mohlo vydedukovat, že „náboženský pokoj“ (s Bohem) není míněn. Možná že v době redakčního zpracování (kolem války či po válce s Římany) náš text nabyl i dalšího konkrétního smyslu, že totiž vzpoula proti Římu nebyla tím nejsprávnějším postojem.

Jakožto tvůrce pokoje učedník napodobuje samotného Krista, ba dokonce Otce, který je Bohem pokoje. Avšak u téhož Matouše máme i protichůdný text *10,34*: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ Jak uvést v soulad blahoslavenství a tento text? Řešení je jednoduché: Kristus je skutečně dárce pokoje (on pokoj

vytváří!), ale někteří lidé ho přijmout nechtějí (viz zmíněný *Mt 10,34*), a tím vzniká nepokoj. Kristus tedy nevytváří nepokoj přímo, ale nepřímou.

Tvůrcům pokoje je zaslíbeno, že budou nazváni Božími syny. Není žádná přímá souvislost mezi „činností“ a „obdarováním“. Dále musíme upřesnit, že příslibení je opět formulováno s tzv. pasivum divinum, přičemž Bůh je míněn jako „dárce“ a logický podmět. A předpokládá se, že „jméno“ odpovídá vnitřní povaze – nejedná se o pouhé pojmenování,

ale o „proměnu“ (v Bibli se dáváním jména „dává“ nové poslání, které odpovídá novému obdarování).

Je třeba říci, že (v souladu s tradicí janovskou a pavlovskou) Ježíšovi učedníci *už teď* jsou dětmi (nebo syny) Božími. Zároveň však se očekává, že se stanou *syny* v budoucnosti. Co se tím myslí? V budoucnosti učedníci zakusí bližší a důvěrnější vztah s Bohem, a tím pádem budou ještě jasněji proměněni k jeho podobě.

K reflexi

1. Zkusil jsem někdy usmířit rozhádané lidi?
2. Co kolem sebe rozsévám? Pokoj, nebo nepokoj? Avšak pozor – i rozsévání nepokoje může být někdy blahodárné... a „Boží“, viz *Mt 10,34*.

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny (*Mt 5,9*)

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Pokoj může druhým přinášet pouze ten, kdo ho má ve svém srdci

Pro dnešní blahoslavenství jsme vybrali postavu mladého Davida z *1 Sam 26*. Král Saul neměl Davida rád. Bible vypráví o tom, že Saul chtěl Davida dvakrát zabít oštěpem a dvakrát ho naháněl s vojáky po horách. David byl však ke králi neustále dobrý a znovu a znovu mu odpouštěl. Několikrát se mohl králi pomstít a sám se stát králem. To by však znamenalo zabít muže, který obdržel Boží pomazání, a to David nechtěl. Ve svém srdci nosil pokoj, a tak naplňuje blahoslavenství, které mluví o tvůrcích pokoje.

Pomůcky: Džbánek a oštěp, papír a fixy, kříž nebo paškál.

Biblické vyprávění: Saul se svými vojáky pronásledoval Davida. Přišla však noc a bylo potřeba přenocovat. Vojáci proto udělali tábořiště a král Saul spal uprostřed tábora obklopen vojáky. V noci se do tohoto tábora vydal David ještě s jedním svým kamarádem. Byla to velmi nebezpečná akce, protože Davida mohli chytit a zabít. Ale i tentokrát byl Bůh s Davidem. Všichni v táboře spali, dokonce i strážé! Tak se David přiblížil až ke králi. Jeho věrný kamarád mu pošeptal: „Řekni, a já ho probodnu kopím! Ty budeš mít konečně pokoj a staneš se králem.“ David ovšem toto pokušení odmítl. Vzal si však králův oštěp i džbánek na vodu a z tábora nepozorovaně odešel. Když byli potom na kopci nad táborem, vzal David roh a zatraubil tak, že se Saulovi vojáci probudili. Všichni rychle pochopili, co se stalo: David se mohl pomstít, mohl zabít krále, ale nic takového neudělal. Byl to skutečně tvůrce pokoje! Zahanbený král potom slíbil, že Davidovi už nikdy neublíží.

Dynamiky:

- **Dramatizace příběhu**

Katecheta si vezme Bibli a upozorní děti, aby dávaly velmi dobrý pozor. Přečte příběh o pronásledovaném Davidovi. Spolu s dětmi si potom rozdělí role. Katecheta má připravený džbánek a oštěp (může posloužit jakákoliv dřevěná násada). Děti mohou vyrobit z papíru

královskou korunu a připraví se na své role. Katecheta znovu pomalu předčítá biblický příběh a děti hrají podle toho, co katecheta právě čte.

Nakonec katecheta dětem vysvětlí: „Asi se vám už také někdy stalo, že jste se chtěly pomstít. Možná vás zradil kamarád, možná vám i nějak ublížil. Moc vás to bolelo a trápilo a touha po pomstě byla ve vás hodně silná. Podívejme se ale, co udělal David. Mohl se pomstít, protože král Saul mu hodně ublížil. David to však neudělal. Neoplácel zlým za zlé, nemstil se. Byl to skutečně tvůrce pokoje. Když se někdy zase budeme chtít pomstít a oplatit zlo zlem, vzpomeňme si na Davida. Zlo oplácel dobrem, a tak vlastně vyhrál!“

• Oštěpy

Katecheta přinese papír a fixy. Připomene dětem že Saul chtěl několikrát Davida zabít oštěpem, ale nikdy se mu to nepodařilo. Stejně tak i David měl tuto možnost, ten ale vůbec o ničem takovém nepřemýšlel, protože ve svém srdci nosil odpuštění a pokoj.

Katecheta vysvětlí: „Oštěpem v našem životě je všechno to, co nám může nějak ublížit a uškodit. Proto dnes budeme na papír tyto oštěpy psát nebo malovat.“ Katecheta dětem pomůže (oštěpy jsou např. špatní kamarádi, zlí lidé, špatné pořady v televizi, špatné návyky apod.). Potom zakončí např. těmito slovy: „David si musel dávat velmi dobrý pozor na Saulovy oštěpy. Protože se však David nemstil a protože odpouštěl, Bůh byl s ním a před všemi zlými oštěpy ho ochránil. Proto je potřeba, abychom si i my dávali pozor na to, co by nám mohlo nějak uškodit. Dobrý Bůh nám v tom určitě rád pomůže!“

• Paškál nebo kříž

Katecheta přinese paškál nebo kříž a spolu s dětmi se zamyslí nad Ježíšovými ranami. Ježíš měl rány na rukách, nohách, srdci i hlavě. Katecheta vysvětlí: „Svoje ruce, nohy, srdce i hlavu můžeme použít k pokoji, ale také k válce. Kdy používáme ruce, nohy, hlavu i srdce k pokoji – k dobrým a krásným věcem, a kdy zase k válce – k věcem zlým a špatným?“ Ježíš byl stejně jako David tvůrcem pokoje, on byl dokonce Pokoj sám! Nikomu neublížil, všem odpustil, a tak svoje ruce, nohy, srdce i hlavu používal k pokoji. Ať se to daří i nám!

Připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Kristův pokoj a pokoj světa

Pomůcky: Papíry, tužky.

Cíl: Naučit se rozlišovat mezi pokojem, který je chápán jenom jako osobní spokojenost a pohoda, a pokojem, který je Božím darem. Rovněž upozornit na to, že pokoj je třeba aktivně tvořit a usilovat o něj.

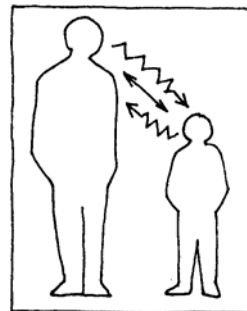
Uvedení do tématu: Žijeme v době, kdy se hodně mluví o osobní spokojenosti, pohodě a o tom, že je důležité mít svůj klid. Je to odrazem toho, že člověk touží po Božím pokoji, a když se mu ho nedostává, začne si ho vytvářet sám. Problém tkví v tom, že skutečný pokoj může dát jen Bůh a spočívá ve ztotožnění se s tím, že jsme syny Božími, a že tedy máme svou životní jistotu. To je první z rozměrů Ježíšových slov o blahoslavených, kteří tvoří pokoj. Nicméně Ježíš mluví o tom, že je třeba nejenom o pokoj „usilovat“, ale také ho ve

svém okolí vytvářet. Zde je nutné si připomenout několik důležitých zásad. Pokoj (mír) není jenom klidem zbraní nebo rovnováhou sil (zbraně a síly mohou symbolizovat cokoli). Podstata míru spočívá ve spravedlnosti. Dát každému to, co mu patří. Kdo seje spravedlnost a lásku, sklízí pokoj a mír (viz blahoslavení, kteří usilují o spravedlnost).

Dynamiky:

• **Konflikt u dítěte a dospělého**

K šíření pokoje patří umění řešit konflikty. Konfliktní situace nás provázejí po celý život. Na tabuli namalujeme postavu dítěte a postavu dospělého člověka. Poprosíme mladé, aby uvedli příklady konfliktů, které má dítě se svými rodiči (např. zákaz jít ven, vezmou mu hračku, něco po něm chtějí a jemu se nechce...) a které mají dospělí lidé (např. v práci s nadřízenými, podřízenými atd.). Pak je poprosíme, aby uvedli, jak nejčastěji reagují na konflikt děti (nezvládnou ho, proto křičí, vztekají se, dupou, urazí se, bouchají s dveřmi, začnou trucovat atd.) a jak dospělí (snaží se ho vyřešit, hledají cestu ven, někdy musí ustoupit...). Pak bychom měli společně odvodit závěr, že dospělý člověk je schopný řešit konfliktní situace nejenom kompromisem či ústupkem, ale hledáním spravedlivého řešení vzniklé situace. Můžeme zdůraznit, že k vyřešení konfliktu a nastolení pokoje vede jen spravedlivé řešení, které dá každé straně to, co jí právem patří.

• **Kristův pokoj a pokoj světa**

Touha po pokoji je přirozenou touhou každého člověka. Ale Ježíš dává pokoj, který svět dát nemůže. Rozdáme mladým papír se dvěma sloupci, do jednoho budou vpisovat, co dělají lidé proto, aby si zajistili „pokoj“ (obklopují se věcmi, zajišťují si pohodlí, zábavu – v krajním případě kouření, alkoholem), a do druhého napíší, co udělal Ježíš proto, aby nám zajistil pokoj (nabízí nám své přátelství, Boží synovství, budoucnost po smrti atd.). Pak oba sloupce porovnáme. Ukážeme na hlavní rozdíl mezi sloupci. Ten spočívá v tom, že člověk si pokoj snaží zajistit sám, a proto ho nemůže plně dosáhnout, kdežto Ježíš nám svůj pokoj nabízí, a my ho můžeme přijmout jako dar.

Připravil Pavel Kafka

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ **Svatý Václav – tvůrce pokoje**

Svatý Václav je příkladem člověka, kterého je možné bezesporu označit za „tvůrce pokoje“. To dokládá také fakt, že ho hagiografové považují za patrona a ochránce míru. O jeho historickém životě toho mnoho nevíme, protože žil na prahu 10. století. Proto se musíme snažit jeho život, a zvláště jeho charakterové rysy, zrekonstruovat z legend. Jedna z nich klade jeho narození do roku 907, kdy se měl ve Stochově u Libušína narodit jako nejstarší syn knížete Vratislava a jeho manželky Drahomíry. O jeho křesťanskou výchovu se starala především jeho babička Ludmila. Na panovníka své doby byl vzdělaný, neboť uměl nejenom číst a psát v slovanském jazyce, ale i latinsky. Roku 925 se ujal vlády, během které musel učinit mnohá politická rozhodnutí, která měla dopad na celé české království.

Politická situace ve Václavově době byla velmi nestabilní. Vznikající české království bylo zmitáno mnoha vnitřními spory o moc. Nejznámější a nejzásadnější byl spor mezi Václavem a jeho matkou Drahomírou a jejími přívrženci. O intenzitě sporu svědčí skutečnost,

že na příkaz Drahomíry byla na hradě Tetíně zavražděna babička sv. Václava – sv. Ludmila. Václavova reakce byla diplomatická. Uvědomoval si, že před otevřeným konfliktem je nutné vyčerpat všechny možnosti zažehnání boje. Proto, jak praví legenda, „poslal svou matku a její přívržence do vyhnanství, dokud nebude v zemi zjednan pořádek a až bude všechno zařízeno, co by se zdálo sloužiti míru v knížectví“ (Kristiánova legenda, kap. 5.). Když se tak stalo, povolal svoji matku z vyhnanství zpět.

Obdobný postoj můžeme najít i v jeho zahraniční politice. Za vlády krále Jindřicha I. Ptáčníka moc německé říše velmi zesílila, což neblaze poznali polabští Slované. R. 929 stanul Jindřich I. se svým vojskem a s pomocným Arnulfovým sborem před Prahou. Václav řešil tuto situaci smírně bez válečné újmy pro zemi. Volil variantu zaplatit tzv. tribut míru, který činil pět set volů a stodvacet hřiven stříbra, než by riskoval osud své země v otevřené válce.

Václav byl tvůrcem pokoje také v sociální oblasti. Snažil se o reformu soudnictví, které do té doby bylo ze strany soudců velmi svévolné. Vykupoval otroky z jejich otroctví. Snažil se o zmírnění bídy v celé zemi.

Mladému a vzdělanému knížeti bylo souzeno řídit osudy české země jen krátkou dobu. Část velmožů jeho snahy nechápala. Václavovi odpůrci se rozhodli odstranit ho a využít k tomu ctizádosti a vládychtivosti Václavova bratra Boleslava. Bylo to spiknutí politické. Václav se totiž snažil upevnit jednotu země a vyhnout se konfliktům se silnými sousedy. Uvolil se zaplatit poplatek císaři Jindřichovi I., aby zabránil další válce. To velmi vadilo Boleslavovi a jeho přívržencům. Za místo vraždy zvolili (Starou) Boleslav a využili svátku patronů tamějšího kostela sv. Kosmy a Damiána 27. září. Václav přijal pozvání na slavnost, a ač varován, přijel do Boleslavi se svou družinou. Druhého dne spěchal beze zbraně podle svého zvyku na jitřní do kostela. Cestou jej Boleslav napadl, ale Václav jej odzbrojil. Přiskočili však Boleslavovi společníci a Václava u dveří chrámu zabili. Bylo to 28. září 929 (935). O roku Václavovy smrti jsou mezi historiky spory.

Úcta ke knížeti se začala rychle šířit. Brzy po jeho smrti byl napsán staroslověnsky jeho životopis. Již v raném středověku mu byla zasvěcena řada kostelů; kostel na Proseku (z roku 972) je jedním z nich. Na začátku 14. stol. mu byl zasvěcen jeden z oltářů v bazilice sv. Petra v Římě a od roku 1670 je jeho svátek v celocírkevním kalendáři.

Pavel Kafka

❖ Dominik Savio usmíruje spolužáky

Dominik měl dvanáct let, když přišel do velkého města Turína mezi kluky, o které se staral don Bosko. Všechno bylo pro něj nové, ale rychle si zvykl a brzy získal mnoho přátel. Každý měl malého chlapce rád. Jednoho dne došlo mezi dvěma Dominikovými spolužáky k velké hádce. Oba se navzájem osočovali a nadávali si tak, že nezbývalo nic jiného, než ukončit spor vzájemnou rvačkou. To si alespoň oba kluci mysleli. Dominik, který se o jejich úmyslu dozvěděl, se pokoušel oba spolužáky smířit. Nejdřív jim napsal dopisy, pak jim vyhrožoval, že všechno prozradí. Ale nic nepomáhalo. Dominik přemýšlel a přemýšlel.

Opravdu nezabrání souborji? Nakonec je poprosil: „Když chcete mezi sebou opravdu bojovat, pak vás aspoň prosím, abyste přijali jednu moji podmínku.“ „Pokud to našemu souborji nezabrání, tak podmínku přijmeme. Co je to za podmínku?“ „To vám řeknu až na místě,“ pravil Dominik.

Po skončení vyučování šli všichni tři na louku za město. Každý z rváčů si hned nasbíral velké kameny. Pak se postavili na krátkou vzdálenost čelem k sobě. „Než začnete boj, splňte moji podmínku!“ volal Dominik. „Moje podmínka je tato: Každý z vás musí svůj první kámen hodit na mě!“ První kluk, který už měl zvednutou ruku s kamenem, spustil paži dolů. „Ne, nikdy, Dominiku! Na tebe nehodím. Tys mi přece nic neudělal.“ A ten druhý koktal: „To nemůžu! Jsi přece můj přítel!“ Oba kluci zahanbeně sklonili hlavy a podívali se na sebe. Věděli, že Dominik šel až do krajnosti, aby je usmířil. Zahodili kameny a podali si ruce.

(Dominik zemřel v 15 letech na tuberkulózu plic (1857). V roce 1954 byl svatořečen a prohlášen za patrona mládeže a ministrantů.)

Maš

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☼ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1C, 2B, 3B, 4D, 5D, 6A, 7C.

Nápověda „po telefonu“: 1. Lk 6,13. – 2. Gn 35,22. – 3. Mk 6,41.44. – 4. Gn 11,31. – 5. Lk 8,42. – 6. 1 Kor 15,14. – 7. Mk 7,34.

☼ **Blahoslavení tvůrci pokoje:** TVŮRCCI POKOJE BUDUJÍ DOBRÉ VZTAHY MEZI LIDMI.

☼ **Ze života Panny Marie.** Možné názvy obrázků: 1. Zvěstování. 2. Obětování v chrámě. 3. Všední den v Nazaretě. 4. Na svatbě v Káně. 5. Pieta.

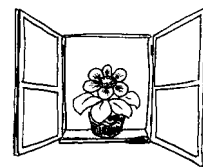
☼ **Poznej postavy Starého zákona.** Zleva doprava a shora dolů: Rút, Josef Egyptský, Daniel, Mojžíš, Šalomoun, Sára.

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Květen – měsíc Panny Marie

Měsíc květen je zasvěcen Panně Marii. Naše večerní rodinná setkání mohou být obohacena soškou nebo obrázkem Panny Marie. Děti mohou obrázek Panny Marie ozdobit. Nalepíme ho na tvrdší barevný papír s dost širokým okrajem. Větší děti mohou okraj vyzdobit např. nakreslenými nebo vystříženými květinami, malé děti mohou jen namáčet prst střídavě do barvy (prstové) a na papír a vytvořit tak též okraj s barevnými „květy“. K obrázku pak můžeme postavit vázu s květinami, nebo k nim přidat něco, co by připomínalo prožitý den – kamínek z vycházky, jízdenku z cestování dopravou, pohled od kamarádů apod. Při modlitbě pak zvlášť za tyto události poděkujeme.

Litanie k Panně Marii

V květnu více než v jiný čas oslavujeme Pannu Marii litaniami. Podle věku dětí můžeme vybrat jen některá zvolání litaní, nebo se loretánské litanie modlíme postupně – každý den část. Děti mohou Pannu Marii oslovovat i vlastními slovy, a vytvořit si tak litanie vlastní. S většími dětmi můžeme využít biblické texty, které hovoří o Panně Marii. Litanie tak mohou „kopírovat“ události života Panny Marie podle toho, jak je máme zaznamenaný

v Písmu sv., např.: Maria, ke které přišel anděl Gabriel – oroduj za nás; Maria, která jsi řekla Bohu své „ano“ – oroduj za nás; Maria, která jsi přijala, že se staneš matkou Božího Syna – oroduj za nás... Modlitební setkání oživíme i hrami, např. část zvolání v litaniích napíšeme jednotlivě na proužky papíru a ukryjeme je doma po pokoji či po bytě. Děti je hledají, seřazují proužky tak, jak jdou litanie za sebou, a pak se všichni dohromady pomodlíme.

Májové pobožnosti – přežitek, nebo stále aktuální?

Ve většině farností bývají májové pobožnosti. Stojí za to si na ně udělat čas a přispět k tomu, aby měly vhodnou podobu. Maria by neměla být dětmi vnímána jako „bohyně“, ale jako ta, která nás vede k Bohu: Matka Boží a matka naše, člověk, který prošel obyčejným lidským životem, avšak dokázal Bohu naslouchat s neobyčejnou láskou. Je dobré naučit děti nějakou mariánskou píseň. Některé farnosti, rodiny nebo maminky s dětmi putují v květnu k osamělým kapličkám v okolí, které vyzdobí květinami a pomodlí se u nich. V mnoha rodinách je zvykem navštívit v tomto měsíci některé mariánské poutní místo. Z Písma svatého víme, že Svatá rodina se také vydávala na pouť. Vždyť první Ježíšova veřejná slova – jak uvádí evangelium – byla řečena právě na pouti do Jeruzaléma.

Anděl Páně

Modlitba „Anděl Páně“ byla v dřívější době, zvláště na venkově, součástí každodenního života. Zvony ohlašují, že část dne je za námi. Je to chvíle, kdy se zastavíme, obrátíme svou roztěkanou pozornost k Bohu, k jeho poselství Marii. Tato chvílka, dnes opomíjená, nám pomáhá soustředit naši mysl na to, co opravdu Bůh chce. Je to ohlédnutí se za uplynulou částí dne a vykročení do další. Podobně se ozývají zvony i večer.

Podle M. Mléčkové připravila JiŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ Z loňského roku již známe tři různé: radostný, bolestný a ... ?
„Sss...“ – „Smutný!“
- ☺ O Zvěstování: „a ... tak si Pán Ježíš vybral Pannu Marii za svou ...“
„Ženu!“
Jana Mindlová, Malenice
- ☺ „Jak popravovali ve Francii za francouzské revoluce?“
– „Trest smrti vykonávali želatinou.“
P. Josef Vlček, Šlapanice

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.
Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo vychází 12. 4. 2006.